

רע"פ 7517/19 - אלכס זברק נגד הועדה מקומית לתכנון ובניה-ישובי הברון

בית המשפט העליון

רע"פ 7517/19

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: אלכס זברק

נגד

המשיבה: הועדה מקומית לתכנון ובניה-ישובי הברון

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה בעפ"א 58608-16-19 מיום 11.10.2018 אשר ניתן על ידי כב' השופט נ' ג'השאן

בשם המבקש: עו"ד פנחס פני ממן

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (השופט נ' ג'השאן) בעפ"א 58608-06-19 מיום 11.10.2019, בגדרו נדחה ערעור המבקש על הכרעת דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בחדרה (השופט י' הלר) בתו"ב 28391-06-17 מיום 28.11.2019, והתקבל ערעורו על גזר דינו אשר ניתן על ידי אותו מותב ובמסגרת אותו הליך ביום 29.5.2019.

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של בניה ללא היתר, לפי סעיפים 204(א) ו-208 לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה-1965, עובר לתיקון 116 לחוק(להלן: חוק התכנון והבניה הישן); ואי קיום צו הפסקה מנהלי, לפי 237 לחוק התכנון והבניה הישן.

3. על פי המתואר בכתב האישום, ביום 1.7.2014 הגיש מר ברק פרידמן (להלן: פרידמן), באמצעות המבקש, בקשה למתן היתר בניה עבור בניית תוספות למבנה קיים שבחזקתו. בקשת ההיתר נערכה על ידי המבקש.

בסמוך לאחר מועד הגשת הבקשה, ובטרם ניתן היתר הבניה, החל המבקש לבנות עבור פרידמן את תוספות הבניה האמורות. המבקש שימש "ההנדסאי, המתכנן, ואחראי ביצוע (הקונסטרוקטור)" וכ-"מי שבתוקף תפקידו היה אחראי על העבודות", לשון כתב האישום.

ביום 14.7.2014 הוצא צו מנהלי להפסקת הבניה, לפי סעיף 224 לחוק התכנון והבניה הישן, והומצא כדין למבקש. אף על פי כן, המבקש המשיך בביצוע עבודות הבניה, ורק כחודש לאחר מכן – ביום 21.8.2014 – ניתן היתר בניה המבוקש.

4. בית המשפט לעניינים מקומיים בחדרה הרשיע את המבקש בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

נקבע כי המבקש היה עורך הבקשה, המתכנן ו-"הקונסטרוקטור" של עבודות הבניה במבנה, וכי המשיך לשמש כאחראי על עבודות הבניה אף לאחר שהוצא הצו המנהלי המורה על הפסקתן. זאת, בין היתר לנוכח עדותו של מפקח הועדה המקומית לתכנון ובניה, אשר העיד כי המבקש היה אחראי על ביצוע העבודות במבנה וכי העבודות במקום נמשכו אף לאחר הוצאת הצו.

עוד הוסיף בית המשפט לעניינים מקומיים ודחה את טענות המבקש כי עומדת לזכותו הגנה מן הצדק. נפסק כי טענותיו בעניין אכיפה בררנית נטענו בעלמא וללא כל ביסוס ראיתי, וכי אין לראות בהגשת כתב האישום נגדו כ-3 שנים לאחר מועד ביצוע העבירות כשהיה הפוגע "פגיעה של ממש" בהגנתו.

בנוסף, בית המשפט הכריע כי המשיבה לא "הפלתה" את המבקש לרעה בכך שערכה הסדר טיעון עם פרידמן, במסגרתו מחקה מכתב האישום נגדו את אחת העבירות המיוחסות למבקש. הודגש כי אין מקום להתערב בשיקול דעתה של המשיבה בעניין זה, וזאת בפרט לנוכח העובדה כי פרידמן הודה במיוחס לו בהזדמנות הראשונה וחסך את ניהול המשפט בעניינו.

5. בגזר דינו, עמד בית המשפט לעניינים מקומיים על חלקו של המבקש בהפרת הצו המנהלי, ובהתחשב במדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים קבע כי מתחם העונש ההולם את מעשיו נע בין קנס כספי בסך של 15,000-30,000 ש"ח, או "קנס כספי מצומצם יותר ביחד עם רכיב של מאסר על תנאי".

בגזירת עונשו של המבקש, שקל בית המשפט לחומרא את היותו של המבקש בעל מקצוע העוסק לפרנסתו בעבודות בניה.

מנגד, נשקלו לקולא נסיבותיו האישיות של המבקש, ובכלל זאת היותו "אדם נורמטיבי שאף מתנדב ומועיל לחברה"; השלכות ההרשעה על עבודתו; וכן "תחושותיו הסובייקטיביות" כי הופלה לרעה בשל השהייה שבו נקטה המשיבה בהגשת כתב האישום נגדו.

לנוכח כל זאת, גזר בית המשפט על המבקש תשלום קנס בסך של 30,000 ש"ח, והורה לו לחתום על התחייבות כי ימנע מלבצע עבירה מהעבירות המנויות בפרק י' לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה-1965.

6. ערעור המבקש על פסק דינו נדחה בבית המשפט המחוזי בחיפה ביום 11.10.2019.

בית המשפט המחוזי קבע כי אין מקום להתערב בקביעות העובדתיות אשר נקבעו על ידי הערכאה הדיונית, ולפיהן המבקש היה אחראי על עבודות הבניה במבנה והמשיך בביצוען אף לאחר הוצאת הצו המנהלי.

כמו כן נפסק כי לא נפל דופי במסקנת בית המשפט לעניינים מקומיים כיש להרשיע את המבקש בעבירות המיוחסות לו, בין היתר מאחר שהצו המנהלי הומצא לו כדיון, וכי בדין נדחו טענותיו הרבות בעניין הגנה מן הצדק.

לבסוף, צוין כי אף שהעונש שהושת על המבקש אינו חורג ממתחם העונש ההולם את חומרת מעשיו, הרישלונו נסיבותיו האישיות והשיהוי שחל בהגשת כתב האישום נגדו יש להפחית מתשלום הקנס שהושת עליו - ולהעמידו על סך של 18,000 ש"ח.

7. מכאן בקשת רשות הערעור שלפניי, במסגרתה שב המבקש וטוען כי אין להרשיעו, בין היתר מאחר שלטענתו לא הוכח כי המשיך בביצוע עבודות הבניה לאחר מתן הצו המנהלי.

עוד מוסיף המבקש וטוען כי עומדת לזכותו הגנה מן הצדק, שכן לשיטתו המשיבה נקטה במדיניות של אכיפה בררנית בענייניו משלא הגישה כתב אישום גם נגד "הקבלן המבצע" אשר ביצע את עבודות הבניה במבנה.

לבסוף, המבקש סבור כי יש להקל בעונשו לנוכח נסיבותיו האישיות, ולאור הסדר הטיעון "המקל" אשר נערך עם פרידמן, אשר כאמור מחזיק במבנה.

לשיטת המבקש, טענות אלו מעוררות סוגיות עקרוניות רחבות היקף ומלמדות על עיוות דין אשר נגרם לו, ועל כן יש להיעתר לבקשתו למתן רשות ערעור.

8. דין הבקשה להידחות.

9. הלכה היא כי רשות ערעור "בגלגול שלישי" תהא שמורה למקרים נדירים בלבד המעוררים סוגיה עקרונית רחבת היקף החורגת מענייני הפרטי של המבקש, או במקרים שבהם נגרם לו אי צדק קיצוני או עיוות דין מהותי.

יתירה מזאת, רשות ערעור על חומרת העונש תינתן רק במקרים חריגים של סטייה מהותית ממדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים (רע"פ 5494/19 רנד נ' מדינת ישראל (22.8.2019)).

עמוד 3

10. עניינו של המבקש אינו נמנה עם מקרים חריגים אלו – ודי בכך כדי לדחות את הבקשה.

חרף ניסיונו של המבקש לשוות לטענותיו נופך עקרוני, אני סבור כי ביסודו של דבר בקשתו נטועה היטב בדל"ת אמותיו של עניינו הפרטי. הטענות המוצגות בבקשה מופנות ברובן כלפי ממצאי עובדה ומהימנות אשר נקבעו על ידי הערכאה הדיונית, והן נדונו בפני הערכאות הקודמות שדנו בעניינו – ונדחו.

משכך, הבקשה אינה מעלה כל סוגיה עקרונית רחבת היקף החורגת מעניינו הפרטי של המבקש, או מעוררת חשש לעיוות דין כלשהו.

11. זאת ועוד, אני סבור כי העונש שהוטל על המבקש הולם את חומרת מעשיו, קל וחומר שאינו מצדיק את מתן רשות הערעור.

אין להמעיט מחומרת מעשיו של המבקש, בעל מקצוע בענף הבניה, אשר חרף קיומו של צו מנהלי אשר הורה על הפסקת עבודות הבניה – המשיך בשגרה של ביצוע העבודות. התנהלות זו מבטאת זלזול ברשויות האכיפהובשלטון החוק בישראל, ומצדיקה ענישה חמורה ומשמעותית מצד בתי המשפט (וראו גם: רע"פ 9239/12 אבו עראר נ' מדינת ישראל (2.1.2013)).

12. הבקשה נדחית אפוא.

ניתנה היום, י"ט בחשוון התש"ף (17.11.2019).

ש ו פ ט